

φλεγῆ τόπον μας. Ἄλλ' ἢ παντελῆς ἔλλειψις ἐπιχειρηματικότητος καὶ ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀρχέγονος κατάστασις τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, καθιστῶσι καὶ αὐτὰ τὰ ὠραιότερα καὶ πολυφημότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀπρόσιτα εἰς τε τοὺς ξένους καὶ ἡμᾶς. ὅσον καὶ τὰ παρθένα δάσχη τοῦ μεσημβρινοῦ Σουδάν.

Εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν τῆς θεωρίας τῆς φύσεως τοῦ τόπου προσετέθη μετ' ὀλίγον καὶ ἡ ὕλική ἀπόλαυσις γαλαθνοῦ ἀμνοῦ, ἐγκαιρῶς προτοιμασθέντος κατὰ προηγηθεῖσαν εἰδοποιήσιν ὑπὸ τῶν εὐζώνων τοῦ φυλακείου τῶν Τεμπῶν, μετὰ τῆς μοναδικῆς τέχνης ἧς τὰ μυστήρια μόνα τὰ τέκνα τῶν εὐάνδρων ὁρέων μας γνωρίζουν. Τὸν ἀμνὸν τοῦτον καταμελισθέντα καὶ παρατεθέντα ἐπὶ φύλλων, συνοδευόμενον δὲ καὶ ὑπὸ παχυτάτου καὶ ἡδυγεύτου ἐγγέλευσιν τὴν ὄραν ἐκείνην ἀγρευθέντος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, καὶ βραίνόμενον διὰ γενναίου οἴνου τῆς

Ραψάνης, κατεβροχθίσασμεν μέχρις ὀστέων μετ' ὀρέξεως ἡδονικῆς, τὴν ὁποίαν βεβαίως ἤθελον φθονῆσαι οἱ ἐκεῖ που περιπλανώμενοι γείτονές μας Ὀλύμπιοι θεοί, διότι ἀμφιβάλλω ἂν ἡ στερεότυπος αὐτῶν ἀμβροσία ἡδύνατο νὰ συναγωνισθῆ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς ὀρεκτικὸν τεμάχιον πλάτης καλυπτόμενον μετὰ τὴν τραγανὴν καὶ βοδόχρουν ἐπιδερμίδα της.

Ἄλλ' ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἡμεῖς οἵτινες ταχέως ἐμνήσθημεν ὅτι εἴμεθα ταπεινοὶ βροτοί, δοῦλοι τῶν ὑποχρεώσεών μας. Ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει καὶ ὁ καύσων ἠΰξανε, εἴχομεν δὲ νὰ διατρέξωμεν ἀκόμη ὠρῶν ὀκτῶ δρόμον μετὰ τῆς ἐπιστροφῆς, ἥτις ἐπρεπε νὰ γίνῃ αὐθημερόν. Μετ' εὐνοήτου θλίψεως ἠγέρθημεν καὶ διεληθόντες μετ' ὀλίγον τὸν Πηνειὸν ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν θέσιν « Περαιταριά » ξυλίνης γεφύρας, εὐρέθημεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης αὐτοῦ.

*Ἐπεται τὸ τέλος

K. Γ. Κ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΜΑΝ

Ἡ καρατόμησις τοῦ περιθότου κακούργου ἐγένετο ἐν Παρισίοις κατὰ ἰανουάριον τοῦ 1870. Ὁ Τουργένιεφ κληθεὶς μετ' ἄλλων δημοσιογράφων ἀπ' ἐσπέρας διῆλθε τὴν νύκτα ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ καταδίκου παρακολουθήσας καὶ μελετήσας μετ' ἀπαραμίλλου παρατηρητικότητος τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἃς ἀφηγεῖται εἰς τὰς κατωτέρω δραματικωτάτας σελίδας τῶν ἀπομνημονευμάτων του.

... Παρὰ τὸ συνήθως διαβεβαιούμενον, ἡ τελευταία ὥρα παρήλθε ταχύτερον ἀπὸ τὰς πρώτας καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην. Ἐξεπληχθημεν μαθόντες ὅτι ἡ τρίτη ὥρα εἶχεν ἤδη σημαίνει καὶ ὅτι μία ὥρα μόνον ὑπελείπετο μέχρι τῆς ἐκτελέσεως. Ἐμείλλομεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κελλίον τοῦ Τρόπμαν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἀκριβῶς τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν.

Ὁ νυσταγμὸς ἐξηφανίσθη ἐν τῷ ἅμα ἀπὸ πάντα τὰ πρόσωπα.

Ἄγνοῦ τί ἤσθανθησαν οἱ ἄλλοι· ἀλλ' ἐγὼ ἠσθάνθην εἰς τὴν καρδίαν ἀλγεινὴν πίεσιν.

Νέαι μορφαὶ ἐνεφανίσθησαν.

Ὁ ἱερεὺς, βραχύς τὸ ἀνάστημα καὶ ἰσχνός, διῆλθεν ὡς ἀστραπὴ μετὰ τὸν μακρὸν αὐτοῦ ἱεραικὸν χιτῶνα, ἐφ' οὗ διεκρίνετο ἡ ἐρυθρὰ ταινία τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς χαμηλὸν πλατύγυρον πῖλον.

Ὁ διευθυντὴς μᾶς παρέθηκε τὸ πρόγευμα.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπὶ τῆς στρογγύλης τραπέζης ἐκομίσθησαν μεγάλοι κύαθοι σοκολάτας. Οὔτε κἂν ἐπλησίασα, καὶ τοι ὁ φιλόξενος οἰκοδεσπότης με συνέβουλευσε νὰ προγευματίσω, « διότι ὁ πρωινὸς ἀπὸ ἡδύνατο νὰ με βλάψῃ. » Νὰ λάβω τροφὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μοὶ ἐφαινετο ἀηδὲς. Πᾶν ἄλλο ἢ καταλλήλος ἦτο ἡ ὥρα διὰ συμπόσια!

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα! ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν δι' ἑκατοστὴν φοράν.

— Καὶ ἐκεῖνος κοιμᾶται ἀκόμη; ἠρώτησεν εἰς ἐξ ἡμῶν ῥοφῶν βραδέως τὴν σοκολάταν του.

Ἅπαντες ἐλάλουν περὶ τοῦ Τρόπμαν χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάσωσιν. Περὶ ἄλλου ἐκείνου δὲν ἡδύνατο νὰ γίνῃ λόγος.

— Κοιμᾶται, ἀπήντησεν ὁ διευθυντής.

— Μὲ ὄλον αὐτὸν τὸν φοβερὸν θόρυβον;

Καὶ πράγματι ὁ θόρυβος εἶχεν ἤδη ἐπαισθητῶς αὐξήσῃ καὶ ἐμυκάτο βραγγινῶς. Ὁ δαιμόνιος χορὸς δὲν ἐθορύβει πλέον κατ' ἀνιούσῃν κλίμακα, ἀλλ' ὠρύετο νικηφόρως, φαιδρῶς.

— Τὸ κελλίον του κεῖται ὀπισθεν τριπλῆς ζώνης τοίχων, ἀπήντησεν ὁ διοικητής.

Ὁ κ. Κλώδ παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον του.

— Ἐξ καὶ εἴκοσι, εἶπεν.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι πάντες ἀνεσκιρτήσαμεν ἐνδομύχως. Ἐν τούτοις ἐλάβομεν ἡσύχως τοὺς πῖλους μας καὶ ἠκολουθήσαμεν θορυβῶδῶς τὸν ὁδηγόν μας.

— Ποῦ θὰ δειπνήσετε ἀπόψε; ἠρώτησε δημοσιογράφος τις μεγαλοφώνως.

Ἄλλ' ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐφάνη πολὺ βεβιασμένη.

Ἀνήλθομεν μετὰ σπουδῆς διὰ κλιμάκων εἰς ἕτερον διάδρομον, ὃν ἐπίσης διετρέξαμεν ἀκολούθως κατήλθομεν στενήν ἐλικοειδῆ κλίμακα καὶ εὐρέθημεν ἀπέναντι σιδηρᾶς θύρας.

— Ἐδῶ εἶνε.

Ὁ φύλαξ ἤνοιξε αὐτὴν μετὰ προφυλάξεως.

Ἡ θύρα ἐστράφη ἀθορύβως περὶ τοὺς στρόφιγγάς της, εἰσῆλθον ἡρέμα καὶ ἄφωνα καὶ εὐρέθημεν ἐντὸς θαλάμου ἀρετὰ εὐρυχώρου, ἔχοντος τοὺς τοίχους κιτρίνους καὶ ἐν παράθυρον φρασσόμενον ὑπὸ σιδηρῶν κιγκλιδῶν. Ἐπὶ τῆς κλίνης, ἧς ἡ στρωμνὴ ἦτο ἐν ἀταξίᾳ, οὐδεὶς ἐφαίνετο κοιμώμενος.

Τὸ ἴσον φῶς κρεμαστῆς λυχνίας ἐφώτιζεν ἀρκατὰ εὐκρινῶς πάντα τὰ ἀντικείμενα. Ἐνθυμούμαι ὅτι ἰστάμην ὀλίγον τι ὀπισθεν τῶν ἄλλων καὶ ὅτι ἐσκαρδάμυσσον. Οὐχ' ἦττον εἶδα ἀμέσως ὀλίγον τι λοξῶς ἀπέναντί μου ἄνδρα τινα μελανόκομον καὶ μελανόφθαλμον κινούμενον βραδέως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ. Μᾶς ἐκύτταζεν ὄλους μὲ στρογγύλους ὀφθαλμούς.

Ἦτο ὁ Τρόπμαν.

Εἶχεν ἀφυπνισθῆ πρὸ τῆς ἀφίξεώς μας. Ἰστατο πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς πρὸ μικροῦ εἶχε γράψει πρὸς τὴν μητέρα του ἐπιστολὴν ἀποχαριρτισμοῦ, ἀρετὰ ἄλλως χυδαίαν.

Ὁ κ. Κλωδὸς ἀφείλε τὸν πῖλόν του καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Τρόπμαν, εἶπεν αὐτῷ μὲ τὴν ξηρὰν φωνὴν του οὔτε δυνατὰ οὔτε σιγὰ, ἀλλὰ μὲ τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησην, ἤλθομεν νὰ σὲ πληροφωρήσωμεν ὅτι ἡ περὶ χάριτος αἰτησίς σου ἀπερρίφθη καὶ ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἀποτίσεως ἐφθασεν.

Ὁ Τρόπμαν ἤγειρε πρὸς αὐτόν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ μὲ βλέμμα ὄλως ἄλλοίον τοῦ προηγουμένου. Ἐβλεπεν ἀτάραχος, ὑπνηλὸς σχεδὸν καὶ δὲν εἶπε λέξιν.

— Τέκνον μου! ἀνέκραξεν ὁ ἱερεὺς μετὰ φωνῆς ὑποκόφου καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, ἔχε θάρρος!

Ὁ Τρόπμαν τὸν προσέβλεψε μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ὅπως εἶχε κυττάζει καὶ τὸν κ. Κλωδὸν.

— Τὸ εἴξευρα ὅτι δὲν θὰ δειλιάσῃ, εἶπεν ὁ κ. Κλωδὸς μετὰ τόνον πεποιθήσεως στρεφόμενος πρὸς ἡμᾶς. Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, σὰς ἐγγυῶμαι.

Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ καθηγητὴς ὅταν θέλῃ νὰ ἐνθαρρύνῃ μαθητὴν του τινα τὸν ἀποκαλεῖ ἐκ τῶν προτέρων καλὸ παιδί.

— ὦ, δὲν φοβοῦμαι! εἶπεν ὁ Τρόπμαν στρεφόμενος καὶ πάλιν πρὸς τὸν κ. Κλωδὸν, δὲν φοβοῦμαι.

Ἡ βαρεῖα καὶ εὐάρεστος τὸν ἤχον κανονικῆ φωνῆ του ἦτο ὄλως ἀτάραχος.

Δὲν ὠχρίαστε κἂν ἅμα τῇ εἰσόδῳ μας. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι εἶχε πραγματικῶς κοιμηθῆ δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Δὲν ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἡ ἀναπνοὴ του ἦτο βαθεῖα καὶ κανονικὴ ὡς ἀνθρώπου ἀνερχομένου μετὰ προφυλάξεως ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους. Δις ἔσεισε τὴν κόμην του, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀπο-

διώξῃ ἰδέαν τινα δυσάρεστον. Ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, ἔρριψε ἐν βλέμμα εἰς τὴν ὀροφὴν καὶ ἐξήνεγκε στεναγμὸν μόλις ἀκουσθέντα.

Παρεκτός τοῦ σχεδὸν στιγμιαίου τούτου κινήματος, οὐδὲν ἔδειξε σημεῖον ὅχι φόβου, ἀλλ' οὔτε συγκινήσεως ἢ ἀνησυχίας. Ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἤμεθα ἀναντιρρήτως ὠχρότεροι καὶ μᾶλλον συγκεινημένοι.

Ὅτε τοῦ ἀπήλλαξαν τὰς χεῖρας ἀπὸ τὰς ἀδιεξιτήτους ἐν εἴδει σακκου χειρίδας τοῦ *trou-louman* δούου, ὑπεστήριξεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν μανδύαν αὐτὸν μετὰ μειδιάματος εὐχαριστήσεως, ἐνῶ τὸν ἔλυον ἐκ τῶν ὀπισθεν.

Οὕτω πράττουσι καὶ τὰ μικρὰ παιδία ὅταν τὰ ἐκδύωσιν.

Ἐπειτα ἀφήρεσε τὸ ὑποκάμισόν του καὶ ἐφόρεσε ἄλλο καθαρὸν, τὸ ὁποῖον ἐκόμβωσεν ἐπιμελῶς. Ἦτο ἐκπληκτικὸν τὸ θέαμα τῶν κινήματων αὐτῶν τῶν ἀνέτων καὶ ἐλευθέρων τοῦ γυμνοῦ ἐκείνων σώματος, τῶν γυμνῶν ἐκείνων μελών, οἷον εἰ ἀποτυπουμένων ἐπὶ τοῦ βάθους τῶν κλιτρίων τοίχων τῆς εἰρκτῆς. Κατόπιν ἐκυψεν, ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματά του κτυπῶν ἰσχυρῶς τὰς πτέρνας καὶ τὰ πέλματα ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ εἰς τὸν τοῖχον διὰ νὰ εἰσέλθωσιν οἱ πόδες του κάλλιον καὶ ἀνετώτερον. Ἐπραττε πάντα ταῦτα μὲ ἦθος ἀπροσποίητον, ταχέως, φαιδρῶ σχεδὸν ὡς νὰ εἶχον ἔλθει νὰ τὸν προσκαλέσωσιν εἰς περίπατον.

Ἐσίγα καὶ ἐσιγῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, αὐτὸς δὲ μᾶς παρετήρει ὑψῶν ἀκουσίως τοὺς ὤμους μετ' ἐκπλήξεως. Ἐξεπληττόμεθα διὰ τὴν ἀπλότητα τῶν κινήματων του, ἀπλότητα ἣτις ὅπως ὄλαι αἰ φυσικαὶ πράξεις τῆς ζωῆς του ἐκέκμητο χάριν.

Ἄλλ' ἰδοὺ τέλος ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματα, ὠρθώθη καὶ προσέκλινεν ὡς νὰ ἔλεγεν: «Εἶμαι εἰ- τοιμος».

Τοῦ ἐφόρεσαν ἐκ νέου τὸν μανδύαν.

Ὁ κ. Κλωδὸς μᾶς προσεκάλεσεν ὄλους νὰ ἐξέλθωμεν καὶ ν' ἀφήσωμεν μόνον τὸν Τρόπμαν μετὰ τοῦ ἱερέως.

Δὲν ἀνεμείναμεν περισσότερον τῶν δύο λεπτῶν εἰς τὸν διάδρομον. Τὸ μικρὸν του ἀνάστημα μὲ τὴν κεφαλὴν εὐθυτενῆ καὶ ἀγερώχως ὀλίγον τι ἀνεστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω ἐνεφανίσθη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν. Τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα ἦτο ἐν τῇ ψυχῇ του ἀσθενές, πιθανῶς δὲ ἐξεπλήρωσεν ὡς ἀπλῆν διατύπωσιν τὴν ὁμολογίαν τῆς μετανοίας του πρὸ τοῦ ἱερέως, ὅστις ἐδίδεν αὐτῷ τὴν ἄφρασιν τῶν ἀμαρτημάτων του.

Ἡ συνοδεία ἡμῶν, τοῦ Τρόπμαν ἐν τῷ μέσῳ βαδίζοντος, ἀνῆλθε πάραυτα τὴν στενὴν καὶ ἐλικσειδῆ κλίμακα ἣν εἶχομεν κατέλθῃ πρὸ ἐνός τετάρτου βεθυτισμένην εἰς βαθύ σκότος. Ἡ λυχνία εἶχε σβεσθῆ.

Ἡ στιγμή ὑπῆρξε φοβερά.

Ἐσπεύδομεν ὅλοι νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν κορυφήν. Ἡκούετο ὁ κατεσπευσμένος καὶ σκαιὸς ποδοβολητὸς ἡμῶν ἐπὶ τῶν πλακῶν τῶν βαθμίδων. Συνεκρουόμεθα, ὠθοῦμεν ἀλλήλους διὰ τῶν ὤμων. Εἰς ἐξ ἡμῶν ἔχασε τὸν πῖλόν του. Κἄποιος ὀπισθεν ἐκράυγαζε μετὰ θυμοῦ.

— Μὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνάψατε λοιπὸν ἓνα κερὶ!... φέρετε τῶς!...

Καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐκείνῃ τῇ πληρεστάτῃ, ὁ συνοδὸς μας, ὁ ἀτυχὴς περὶ τὸν ὁποῖον συνεθλιβόμεθα, τί ἔπραττεν ἄρα γε;

Δὲν τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ἐπωφελοῦμενος ἐκ τοῦ σκότους νὰ ὀρμήσῃ, ἀδιάφορον ποῦ, εἰς γωνίαν τινὰ ἀπομεμακρυσμένην τῆς φυλακῆς καὶ ἐκεῖ νὰ συντριψῇ τὴν κεφαλὴν του κατὰ τῶν τοίχων; Τοῦλάχιστον θὰ τὴν συνέτριβεν αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ.

Ἄγνοῶ ἂν ὁ λογισμὸς οὗτος ἐπῆλθε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ἦτο ὅμως ἀνυπόστατος. Πᾶσα ἡμῶν ἡ ὁμὰς μετὰ τοῦ μικροσώμου καταδίκου εἰς τὸ μέσον προέκυψεν ἐκ τοῦ ζόφου τῆς κλίμακος εἰς τὸν διάδρομον. Προφανῶς ὁ Τρόπμαν ἀνῆκεν εἰς τὴν λαϊμητὸμον καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν πορεία ἤρχισεν.

*

Ἡ πορεία αὕτη πολὺ ὠμοιάζε πρὸς φυγὴν. Ὁ Τρόπμαν ἔβαινεν ἔμπροσθέν μας μὲ βήματα ἐσπευσμένα, ἑλαστικά, σχεδὸν μὲ πηδήματα. Ἦτο φανερόν ὅτι ἐσπευδεν καὶ ἡμεῖς ἐσπεύδομεν κατόπιν του. Τινὲς μάλιστα καὶ προέβαινον αὐτοῦ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ὅπως τὸν ἴδωσι διὰ τελευταίαν φοράν κατὰ πρόσωπον. Τοιοῦτοτρόπως διήλθομεν ἐν τάχει τὸν διάδρομον καὶ κατήλθομεν μίαν ἄλλην κλίμακα. Ὁ Τρόπμαν κατῆλθε τὰς βαθμίδας ἀνὰ τέσσαρας. Διετρέξαμεν καὶ ἕτερον διάδρομον, κατήλθομεν καὶ ἄλλας βαθμίδας καὶ εὐρέθημεν εἰς θαλαμὸν περιέχοντα ἓνα μόνον σκίμποδα, ἐφ' οὗ συνήθως ἐκτελεῖται ἡ κόμμωσις τοῦ καταδίκου.

Εἰσῆλθομεν διὰ τῆς μιᾶς θύρας, ἐνῶ διὰ τῆς ἀντιθέτου μὲ βήματα σοβαρὰ φέρων λευκὸν λαϊμοδέτην καὶ μέλαν ἱμάτιον, ἔχων τὸ ἦθος διπλωμάτου ἢ ἱερέως διαμαρτυρομένου, εἰσῆλθεν ὁ δῆμιος.

Ὁπισθὲν του εἰσῆλθε πρεσβύτης μικροσώμος, μᾶλλον εὐσαρκος, φέρων λαϊμοδέτην μέλανα, ὁ πρῶτος αὐτοῦ βοηθός, ὁ δῆμιος τῆς πόλεως Μπωβαί.

Ὁ πρεσβύτης ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μικρὸν δερματῖνον σάκκον.

Ὁ Τρόπμαν ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ σκίμποδος. Πάντες ἐτάχθησαν περὶ αὐτοῦ. Ὁ δῆμιος καὶ ὁ βοηθὸς του ἐποποθετήθησαν πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ. Ὁ ἱερεὺς ἐποποθετήθη πρὸς τὰ ἀριστερά, ὀλίγον τι ἔμπροσθεν.

Ὁ πρεσβύτης ἤνοιξε τότε διὰ κλειδὸς τὸ κλει-

θρον τοῦ σάκκου. Ἐξεβαλεν ἐξ αὐτοῦ ἱμάντας, τινὰς δερματῖνους φέροντας πόρπας πρὸς μήκυνιν ἢ περιστολὴν αὐτῶν καὶ γονυπετήσας μετὰ κόπου πρὸ τοῦ Τρόπμαν ἤρχισε νὰ τοῦ λύῃ τοὺς πόδας. Ὁ Τρόπμαν ἀκουσίως ἀπέθηκε τὸν πόδα ἐφ' ἑνὸς τῶν ἱμάντων. Ὁ μικροσώμος πρεσβύτης προσεπάθησε νὰ τὸν ἀποσύρῃ καὶ εἶπε δῖς: συγγνώμην, κύριε!

Εἶτα ἤγγισε τὸν Τρόπμαν εἰς τὴν κνήμην. Ὁ Τρόπμαν ἐστράφη μὲ τὸ σύνθηρες αὐτοῦ ὡσεὶ εὐγενῆ χαιρετισμὸν ἦθος, ἀνήγειρε τὸν πόδα καὶ ἀπήλλαξε τὸν ἱμάντα.

Ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ μεταξύ ἀνεγίνωσκε τὰς εὐχὰς γαλλιστὶ ἐντὸς βιβλιαρίου.

Δύο ἕτεροι βοηθοὶ ἐπλησίασαν, ἀφείλον ἐν σπουδῇ τὸν μανδύκν τοῦ Τρόπμαν, τοῦ ἐτοποθέτησαν τὰς χεῖρας εἰς τὰ νῶτα, τὰς ἔδεσαν σταυροειδῶς καὶ κατεκαλύψαν ὅλον τὸ σῶμά του. Ὁ ἀρχιδῆμιος ἐδίδε διαταγὰς δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου του ὅτε μὲν τοῦτο ὅτε δὲ ἐκείνο τὸ μέρος.

Τέλος ἡ ἐργασία, καθ' ἣν τ' ὁμολογῶ, ψυχρὸς ἰδρὸς μὲ περιέλουεν, ἔληξεν. Οἱ ἱμάντες εἶχον συσφιχθῆ ὅπως ἔπρεπεν.

Ταύτην διεδέχθη ἑτέρα διατύπωσις.

Παρεκάλεσαν τὸν Τρόπμαν νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ σκίμποδος πρὸ τοῦ ὁποίου ἴστατο. Ὁ αὐτὸς ποδαλγὸς πρεσβύτης ἔμελλε νὰ προβῆ εἰς τὴν κουράν τῆς κόμης. Ἐξήγαγε μικρὸν ψαλίδιον καὶ συστρέφων τὰ χεῖλην ἔκοψε πρῶτον μετὰ προφυλάξεως τὸν λαϊμὸν τοῦ ὑποκαμίσου τοῦ Τρόπμαν, αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ ὑποκαμίσου ὅπερ μόλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχε φορέσει καὶ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ κοπῆ ὁ λαϊμὸς ἐκ τῶν προτέρων. Τὸ πανίον ἦτο πολὺ συνεπτυγμένον καὶ ἀνθίστατο εἰς τὴν ὀλίγον κοπτεράν λεπίδα τοῦ ψαλιδίου.

Ὁ ἀρχιδῆμιος ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐργασίας καὶ ἐφάνη μὴ εὐχαριστηθεῖς· ἡ τομὴ δὲν ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη· ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς, ὁ δὲ μικροσώμος ποδαλγὸς πρεσβύτης ἤρχισεν ἐκ νέου τὸ ἔργον του καὶ ἔκοψεν ἐν μεγαλειέτερον τεμάχιον πανίου. Τὸ ἄνω μέρος τῆς ῥάχews ἀπεγυμνώθη καὶ ἐφαίνοντο αἱ ὠμοπλάται.

Ὁ Τρόπμαν ἐποίησε κίνημά τι· ἦτο ψῦχος ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Τότε ὁ γέρον ἐπελήθη τῆς κόμης. Ἀπέθηκε τὴν παχουλὴν ἀριστεράν χεῖρα του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Τρόπμαν, ὅστις ἔκυψεν ἀμέσως εὐπειθῶς καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἤρχισε νὰ τοῦ κείρῃ τὴν κόμην.

Βόστρυχοι πυκνοὶ μέλανες, διολισθαίνοντες ἐπὶ τῶν ὤμων του κατέπιπτον χαμαὶ ἐπὶ τοῦ πατώματος. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔπεσε πλησίον τοῦ ἐνὸς τῶν ὑποδημάτων μου.

Ὁ Τρόπμαν ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ κλίνει

πειθηνίως τὴν, κεφαλὴν Ὁ ἱερεὺς ἐξηκολούθει μετὰ περισσοτέρας βραδύτητος τὴν ἀνάγνωσιν τῶν προσευχῶν.

Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποσπάσω τὸ βλέμμα ἀπὸ τῶν δύο ἐκείνων χειρῶν τῶν κηλιδωθειῶν ἄλλοτε ὑπὸ αἵματος ἀθώου καὶ ἀποτεθειμένων ἤδη ἐπ' ἀλλήλων ἀνυπερασπίστων. Δὲν ἠδυνάμην ἰδίως ν' ἀποσπάσω τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ λεπτοφυοῦς ἐκείνου νεανικοῦ τραχήλου. Ἀκουσίως ἡ φαντασία μου ἐχάρασεν ἐπ' αὐτοῦ ἐγκάρσιον τομήν.

— Ἀπ' ἐκεῖ, διελογιζόμενη, συντρίβουσα τοὺς σπονδυλοὺς καὶ κατακόπτουσα τοὺς μῦς καὶ τὰ νεῦρα θὰ διέλθῃ ἡ μεγάλη μάχαιρα, ἡ ἔχουσα βᾶρος διακοσίων χιλιογράμμων.

Τὸ δὲ σῶμα ἐφαίνετο οἰνοεὶ οὐδόλως ἀναμένον τὸ τοιοῦτο, τόσοσ ἦτο λεῖον, λευκόν, ὕγιες.

Ἀκουσίως μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἐξῆς σκέψις :

— Τί νὰ σκέπτεται τώρα ἡ κεφαλὴ αὕτη, ἡ τόσοσ ἡρέμα κεκλιμένη; Εἶνε ἄρα γε προσεκκολλημένη ἰσχυρογυμνωμένη εἰς τὴν ιδέαν τοῦ νὰ μὴ ὀλιγοψυχῆσῃ; Ἡ μήπως ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος διέρχονται δι' αὐτῆς κατὰ στίφη ποικίλα; Μήπως βλέπει τὸν ἐναγώνιον μορφασμὸν τῶν θυμάτων τῆς ἢ προσπαθεῖ ἀπλῶς νὰ μὴ σκέπτηται τίποτε ἢ κεφαλὴ αὕτη καὶ δὲν κἀμνε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ καθ' ἑαυτὴν: *Δὲν εἶνε τίποτε... ὀλιγότερον παρὰ τίποτε... θὰ ἴδωμεν!...*

Καὶ θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνῃ ἕως οὔτου ὁ θάνατος ἐπιπέσῃ ἐπ' αὐτῆς, ὅποτε πλέον δὲν θὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ λυπηθῇ...

Καὶ ὁ βραχύσωμος πρεσβύτερος ἐξηκολούθει ἐν τοσοῦτῳ νὰ κόπτῃ διαρκῶς. Ἐτριζον τὰ μαλλία ὑπὸ τὴν σύσφιγξιν τῶν δύο σκελῶν τῆς ψαλίδος.

Τέλος καὶ ἡ ἐργασία αὕτη ἐπερατώθη.

Ὁ Τρόπμαν ἠγέρθη διὰ μιᾶς καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

Συνήθως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὅσοι τῶν καταδίκων δύνανται νὰ λαλήσωσιν ἀπευθύνουσι τὰς ἰκεσίας των πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς εἰρκτῆς, ὑπεθυμίζουσι τὰ ὑπολειφθέντα χρέη ἢ τὰ περὶ τῆς διαθέσεως τῶν χρημάτων των, εὐχαριστοῦσι τοὺς φύλακας, παρακαλοῦσι νὰ ἐγχειρίσωσι πρὸς τοὺς συγγενεῖς των τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν ἢ πλόκαμόν τινα ἐκ τῆς κόμης των μετὰ τοῦ ὑστάτου ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἄλλ' ὁ Τρόπμαν προδήλως δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων καταδίκων. Ἀπεστρέφετο τὰς τοιαύτας ἀδυναμίας καὶ δὲν ἀπήγγειλεν οὔτε λέξιν. Ἀνέμενε σιωπηλός.

Ἐβριψαν ἐπὶ τῶν ὤμων του βραχὺ τι ἔνδυμα. Ὁ δῆμιος τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἀγκῶνος.

— Ἐλα, Τρόπμαν, ἐκραξεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρικῆς ἐκείνης σιγῆς ἢ φωνῆ τοῦ κ. Κλώδ,

τώρα μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ πᾶν ἐτελείωσεν.

Ἐπιμένεις ὅτι δὲν ἔχεις συνενόχους :

— Μάλιστα, κύριε, ἐπιμένω, ἀπήντησεν ὁ Τρόπμαν μετὰ τῆς αὐτῆς βαρείας, εὐχαρίστου τὸν ἦχον καὶ εὐσταθοῦς φωνῆς. Καὶ προσέκλινεν ὀπισθοῦν ὡς νὰ ἐζήτει εὐγενῶς συγγνώμην λυπούμενος διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἄλλως.

— Καλὰ, ἄγωμεν! εἶπεν ὁ κ. Κλώδ. Καὶ πάντες ἐξεκινήσαμεν.

Ἐξήλθομεν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν τῆς εἰρκτῆς.

*

Ἦτο ἡ ἐβδόμη ὥρα παρὰ ἔν λεπτόν· ἀλλ' ὁ οὐρανὸς μόλις ἐφωτίζετο, ἡ δὲ ἀμαυρὰ ἡμίχλη περιεκάλυπτεν ἐξ ἴσου τὰ πάντα καὶ ἐντὸς αὐτῆς συνεχέετο τὸ σχῆμα τῶν διαφόρων ἀντικειμένων.

Ὁ μυκηθμὸς τοῦ πλήθους ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν μας ὡς κύμα ἀκατάπαυστον θαλάσσης φοβερῶς κλυδωνιζομένης, εὐθὺς ὡς διήλθομεν τὸν οὐδόν.

Ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς ἡ μικρὰ ἡμῶν ὄμας, ἥτις εἶχεν ἤδη γείνει ἥττον συμπαγῆς, διτυθύνετο τάχιιστα πρὸς τὰς θύρας. Τινὲς ἐξ ἡμῶν εἶχον μείνει ὀπίσω, καὶ ἐγὼ δὲ καίτοι συνεβάδιζον μετὰ τῶν ἄλλων, εὐρισκόμην ὀπισθοῦν παραμέρα.

Ὁ Τρόπμαν ἐβαδίζε διὰ μικροῦ καὶ ἐσπευσμένου βήματος. Τὰ δεσμὰ τὸν παρεκάλουν. Πόσον μικρὸς μοῦ ἐφαίνετο νῦν, σχεδὸν παιδίον!

Αἶφνης βραδέως ὡς φάρυγξ ἠνοιχθησαν τὰ δύο φύλλα τῶν θυρῶν, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀντήχει ὁ βρυχηθμὸς τοῦ πλήθους χαίροντος καὶ ἱκανοποιημένου. Διὰ μιᾶς τὸ τέρας τῆς λαμνητόμου μᾶς ἀντίκρουσε μὲ τοὺς δύο μαύρους πασσάλους τῆς καὶ τὴν κρεμαμένην μάχαιραν.

Ἡσθάνθη φρικίασιν παγερὰν μέχρι τῆς καρδίας. Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸ ψῦχος εἰσέδυνε εἰς τὴν αὐλὴν διὰ τῶν θυρῶν. Ἐν τούτοις παρετήρησα καὶ πάλιν τὸν Τρόπμαν. Αὐτὸς ἀνστραφὴ πρὸς τὰ ὀπίσω, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, κάμπτων τὰ γόνατα, ὡς νὰ τοῦ κατέφερέ τις βαρὺ κτύπημα εἰς τὸ στῆθος.

— Θὰ λιποθυμήσῃ, ἐψιθύρισε κάποιος πλησίον μου.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀνωρθώθη πάραυτα καὶ μὲ βῆμα εὐσταθὲς ἔβη ἐπὶ τὰ πρόσω.

Ὅπισθεν του ὅσοι ἤθελον νὰ ἴδωσι πῶς θὰ ἐπιπτεν ἡ κεφαλὴ του ὤρμησαν εἰς τὴν ὁδόν... Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἀρκετὴν ψυχραιμίαν καὶ μὲ τὴν καρδίαν ἀλγεινῶς συγκεκινημένην ἐσταμάτησα πρὸ τῆς θύρας.

Εἶδα τὸν δῆμιον ὀρθούμενον διὰ μιᾶς ὡς μέλανα πύργον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ ἰκρίωματος. Εἶδα τὸν Τρόπμαν ἀποχωρισθέντα

χωρισθέντα ἐκ τοῦ ἀπομεινάντος κάτω ὀμίλου
καὶ ἀνερχόμενον ἤδη τὰς βαθμίδας. Ἦσαν δέ-
κα βαθμίδες, δέκα ὄχι ὀλιγώτεροι!.. Τὸν εἶδα
σταματήσαντα καὶ στραφέντα πρὸς τὰ ὀπίσω.
Τὸν ἤκουσα λέγοντα :

—Νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν κ. Κλώδ . . .

Εἶτα ὅτε ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου, ἄνδρες
τινὲς δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐφώρμησαν ἐπ'
αὐτοῦ ὡς ἀράχλαι ἐπὶ μυίας.

Τὸν εἶδα κατόπιν νὰ πέσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός,
ἀκολούθως δὲ εἶδα τὰ πέλματα τῶν ὑποδημά-
των του εἰς τὸν ἀέρα.

Τότε ὅμως ἀπέστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέ-
μεινα . . . Τὸ ἔδαφος μοὶ ἐφάνετο ἐκλείπον ὑπὸ
τοὺς πόδας μου . . .

Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀνέμενα ἐπὶ πολὺ μακρὸν
χρόνον . . .

Δὲν ἔλειψα ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσω ὅτι
ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Τρόπμαν ὁ θόρυβος τοῦ
πλήθους κατέπαυσεν, ὡς τέρας ἀπικοιμηθέν.

Ἦτο σιγὴ ἄνευ ἀναπνοῆς.

Ἐμπροσθέν μου ἴστατο εἰς σκοπός, νεαρός

στρατιώτης μὲ τὰς παρειὰς ῥοδοχρόους. Ἦδυ-
νήθην νὰ παρατηρήσω ὅτι μ' ἔβλεπε μετὰ βλα-
κώδους ἐκπλήξεως, μετὰ τρόμου. Ἐπρόφθασα
νὰ σκεφθῶ ὅτι ὁ στρατιώτης αὐτός πιθανόν νὰ
ἐγεννήθη ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ χωρίῳ, ἐν τῷ μέσῳ
ἀγαθῆς οικογενείας καὶ τί θέαμα ἔβλεπε τώρα!

Τέλος ἀντήχησε κρότος ἐλαφρὸς ξύλων συγ-
κρουομένων. Προήρχετο ἐκ τῆς πτώσεως τῆς ἡ-
μικυκλιοειδοῦς ἄνω σανίδος δι' ἧς προσαρμόζε-
ται ἐπὶ τῆς ὁμοίας κατωτέρας ὁ τράχηλος τοῦ
καταδίκου καὶ κρατεῖται ἡ κεφαλὴ ἀκίνητος.
Ἐπειτα κᾶτι ἤκουσθη βρέμον ὑποκώφως, ἐκυλί-
σθη καὶ ἤχησεν ὠρυγμός ὡς νὰ ἔπτυσσε μέγα τι
ζῶον. Δὲν δύναμαι νὰ εὔρω παρομοίωσιν ἀκρι-
βεστέραν.

Τὸ πᾶν ἐκαλύφθη ὑφ' ὀμίχλης.

Κάποιος μὲ ὑπεβόησεν ἐκ τοῦ βραχίονος.
τὸν προσέβλεψα· ἦτο ὁ βοηθὸς τοῦ κ. Κλώδ, ὁ
κ. Ι. . ὄν, ὡς ἔμαθα κατόπιν, ὁ φίλος μου Μά-
ξιμος Δυκὰν εἶχεν ἐπιφορτίσῃ νὰ μ' ἐπιτηρή.

—Εἰσθε πολὺ ὠχρὸς, θέλετε ὀλίγον νερόν; μοὶ
εἶπε μειδιῶν. (Ivan Tourguéneff) X'

Ἡ ὀμοίωσις εἶναι διάσημος ἄγγλος ποιητὴς γεννηθεὶς τῷ 1770 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1850. Τῷ 1842 διεδέχθη τὸν Southey
ὡς ἑσπεμμένος ποιητὴς τῆς Αὐλῆς, μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐδόθη ὁ τίτλος οὗτος εἰς τὸν Tennyson. Τὴν ποιήσιν τοῦ
Wordsworth χαρακτηρίζει ὑπεράττη τις ἡρεμία ἐμπνευσῶς καὶ ἀγνόητος ἦθος καὶ ἀπλότης ἐκφράσεως. Ἐκ τῶν ποιημά-
των αὐτοῦ, καθόσον γνωρίζομεν, ἐν μόνον μικρὸν ἔχει μεταφρασθῆ ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Βικέλα. Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον θεω-
ρεῖται ὡς ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ ποιητοῦ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΑΦΟΥ

Wordsworth

Μήπως εἶσαι διπλωμάτης, κ' ὑποθέσεις, ὅπου πᾶς,
Μέρα νύχτα συλλογιέσαι;
Ἐνα ζωντανὸ στὸν κόσμον μάθε πρῶτα ν' ἀγαπᾶς,
Κ' ὕστερα καὶ πεθαμένους καταδέξου, ἂν δὲν βαριέσαι.
Δικηγόρος τάχα νᾶσαι; σῦρε ἄλλου νὰ σὲ χαρῶ,
Σῦρε, κ' ἔπαρε μαζί σου
τὸ κατάφυχρό σου μάτι μὲ τὸ βλέμμα τὸ σκληρό,
τὴν ψευτιά σου ζωγραφίεται ἔς τὸ χλωμὸ αὐτὸ πετρί σου.
Νᾶσαι κάποιος μὲ τὴν ὄψιν ῥοδοκόκκινη, καλῆ,
Στρογγυλὴ σὰν πορτοκάλι;
Κόπιασε, καλὲ δασκάλε, ὅμως μὴ κοντὰ πολὺ,
Δὲν ταιριάζει αὐτὸς ὁ τάφος γιὰ ἴδικό σου προσκεφάλι.
Νᾶσαι τάχα τοῦ πολέμου ὑπερήφανο παιδί,
Κι' ὄχι χωρατὰ; καλῶς το!
Τώρα ὅμως κάλλιο νᾶλθῃς μ' ἐν ἀγροτικῷ ῥαβδί·
Τὸ σπαθί, σὲ συμβουλεύω, ἔς ἄλλο παλληκᾶρι δὸς το.
Χημικός μὴν εἶσαι; κάποιος ὅλος μάτια καὶ γυαλιά,
Ποῦ σκαλιζει, ἀραδιάζει,
Ἐσχωρίζει, ἀνακατώνει, σοβαρά, χωρὶς μιλιὰ,
Καὶ στῆς μάννας του τὸ μνήμα τῆ βοτανικῆ σπουδάζει;
Εἶδα τὴν παχειὰ σου γούνα, καὶ τῇ ῥάχι σου νὰ ἰδῶ,
Καὶ παρακαλῶ, μαζί σου
Ἄν θῆς ἤσυχο ν' ἀφήσῃς τὸ φτωχὸ ποῦ κεῖτ' ἐδῶ,
Ἐπαρε τὸ τιποτένιο αὐτὸ πρᾶγμα—τὴν ψυχὴ σου.
Ἴσως ὅμως βλέπω κάποιον Κόσμον ἀναμορφωτῆ,
—Ποιὸς νὰ ξέρῃ τὸ σκοπὸ του!
Ποῦ χωρὶς αὐτιά καὶ μάτια ἔς τὰ χαμένα περπατεῖ,
Καὶ Θεὸ καὶ Κόσμον ἔχει μοναχὰ τὸν ἑαυτοῦ του.
Καὶ φυλάγει τὴν ψυχὴ του μὴ χαρὰ γυαλιστερῆ,
Κι' οὔτε πόνος, οὔτε πάθος.

Οὐτὲ κ' αἴσθημα τὴν πιάνει· ποῦ διδάσκει, καὶ θαρρεῖ.
Πῶς ὁ φουσκωμένος νοῦς του δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ λάθος
Σφάλμα τὴν βαρεῖά σου πόρτα, μανταλώσου δυνατὰ,
Καὶ κοιμήσου μέσ' ἔς τὸ νοῦ σου.
Στὸ ξερὸ κ' ἐρημωμένο αὐτὸ ἔδαφος κοντὰ
Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ φύγουν δέκα τίξ τοῦ ρολοιοῦ σου.
Μὰ ποιὸς εἶνε ὁ μονωμένος, ὁ σεμνὸς ποῦ βλέπω ἐκεῖ,
Μὲ τ' ἀπλᾶ φορέματά του;
Ποῦ κοντὰ ἔς τὸ ρέμμα ψάλλει σιγανὰ μὴ μουσικῆ,
Καὶ γλυκύτερα ἀπ' τὸ ρέμμα εἶνε τὸ μουρμούρισμά του;
Κάθετα συμμαζεμένους σὰν μεσημεριοῦ δροσιά,
Σὰν πηγὴ μέσα ἔς τὰ δάση·
Ἄποιοι τὸν γλυκανταμώνει, τὸν θεωρεῖ μὲ πονεσιά,
Κι' ἀπορεῖ μαζί του ἀγάπη τί τὸν ἔκαμα νὰ πιάσῃ!
Κάθε λειθαδιοῦ ἢ λόγγου, κάθε ἄστρου σ' οὐρανοῦ,
Αὐτὸς ἐννοίωσε τὰ κάλλη,
Καὶ γεννήθηκε μὴ φλόγα μέσα ἔς τὸ βαθύ του νοῦ,
Ποῦ ἡ μοναξιά τὴν τρέφει καὶ τὴν κάνει πειὸ μεγάλη.
Γιὰ πολλὰ, ποῦ ἐμεῖς θεωροῦμε κι' ἀψηφοῦμε, αὐτὸς νὰ πῆ
Ἐχει μὴ μικρὴν ἀλήθεια.
Ἦσυχες ματιὲς γυρίζει, καὶ τῆς Μούσας του οἱ καρποὶ
Ἄριμάζουσε καὶ γυαίνουσε ἀπ' τὰ τρυφερά του στήθια.
Ἄχ, τί κρῖμα! δὲν εἶν' ἄνδρας· εἶνε σὰν μωρὸ παιδί.
Τραγουδᾷ καὶ δὲν δουλεύει.
Γλύκα μοναχὰ ἢ ψυχὴ του κ' ὀμορφιά ζητάει νὰ ἴδῃ,
Ἄποιο ὁ κόσμος ναῦρῃ κι' ἄλλη κάποιαν ἔννοια γυρεύει.
Ἐλα τώρα, ποιητῆ μου, τώρα ποῦ καλά κρατεῖς,
Γεῖνον ἀδύνατος σὰν κύμα,
Κύμα τοῦ γιαιλοῦ ποῦ σπᾶνει, καὶ ξαπλώσου ἐδῶ πλατύς,
Ἦ τὸ ἔρμηό σου σπῖτι χεῖσε πᾶ' ἔς αὐτὸ τὸ μνήμα.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.